

Ročník XIV.

Dvadsiatiasiedma nedeľa v Cezročnom období– (A) 5.októbra 2014

týždeň 41.

Bernardim Šmíd

O neplatičoch

(Mt 21,33-43)

Názov dnešného podobenstva by sme mohli zmodernizovať a nazvať ho podobenstvom o neplatičoch. Pán Ježiš ho predniesol v poslednom týždni svojho verejného účinkovania. Veľrada sa rozhodla zlikvidovať ho. Týmto podobenstvom chce Ježiš upozorniť na nedozierne následky ich zámeru. Oni si však z jeho slov nič nerobia. On ich vyzýva a zaprisaháva, chce zachrániť svoj národ pred katastrofou. Toto podobenstvo zachytáva celé dejiny spásy. My však budeme v ňom hľadať niečo nadčasové: Správanie sa človeka voči Bohu. Dnešné podobenstvo vykresľuje skupinu nájomníkov, ktorí prišli takmer do hotového. Hospodár vysadil vinicu, ohradil ju plotom, zhotovil v nej lis a postavil vežu a potom ju dal do prenájmu. Nájomníci nemali žiadnu zásluhu pri budovaní. Od nich sa očakávalo, aby začali pracovať a aby čiastku úrody odovzdali Pánovi. Toto podobenstvo veľmi dobre vystihuje situáciu človeka v tomto svete a jeho postoj voči Bohu. Boh nám dal všetko, čo sme a čo máme. Dokonca ani hriechy by sme nemohli spáchať, keby nám Boh nedal slobodu a schopnosti. Boh zveril človeku svoju vinicu, t. j. svet. Už pri stvorení dostáva človek výsadu: „Nech vládne nad rybami mora i nad vtáctvom neba i nad dobytkom a divou zverou a nad všetkými plazmi, čo sa plazia po zemi!“ Dokiaľ existoval v Duchu Svätom bol pozvaný vládnuť nad svetom, bol pozvaný pokračovať v stvoriteľskom diele. Po prvotnom hriechu stratil Božie priateľstvo i schopnosť rozumne a mravne vládnuť. Za to však mu ostala chuť vládnuť.

Dalo by sa povedať, že neplatiči z dnešného podobenstva, okrem toho, že si neplnili záväzky, ktoré na seba prijali, boli ešte k tomu nevďační. Neďakovali Pánovi za to, že prišli do hotového. Vďačnosť je niečo, k čomu nás chce vychovať každá svätá omša. Pán Ježiš nás v každej svätej omši učí vďačnosťou. Užívať veci, ale s vďačnosťou. S vedomím toho, od koho som dar prijal. Tešiť sa zo všetkého s Bohom Stvoriteľom. Boh sa podobne ako hospodár v podobenstve zdanlivo utiahol. Človek si časom navykol na Božiu utiahnutosť a to do takej miery, že sa zdá, akoby Boh úplne vypadol z roly. Človek miesto toho, aby sa pokladal za správcu, začína sa pokladať za majiteľa sveta. Narába so svetom, ako keby on sám bol vládcom a zákonodarcom. Pokušenie a pád Adama sa opakuje v mnohých variáciách v celých dejinách. Človek si zobral svoj život i svet do vlastných rúk a sám chce rozhodovať o tom, čo je dobré a čo zlé.

Mlčanie Boha si vysvetľuje buď tak, že je Boh ľahostajný voči svetu, neutrálny voči tomu, čo človek robí, alebo úplne popiera Boha. Alebo ak Boha predsa uznáva, tak len takého, ktorý nemá žiadne požiadavky voči človeku. A to všetko je omyl.

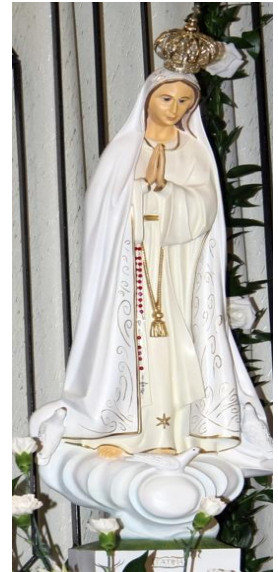
Boh berie človeka úplne vážne, žiada od neho počet. Svoj charakter a svoje požiadavky zjavil v Božom Slove, svoju tvár ukázal v osobe Ježiša Krista. A ten jasne hovorí, že chce byť milovaný a že ho miluje len ten, kto ho poslúcha. Preto neospravedlní všetko, upozorňuje, karhá i hrozí. Robí to prostredníctvom poslov, ktorí Božím slovom klopú na naše svedomie.

A čo robí človek s týmito Božími poslami, či už osobnými alebo neosobnými, viditeľnými a či neviditeľnými? Tých neviditeľných odbije tým, že sa rozptýli, že odmietne počúvať neprijemný hlas svedomia a radšej sa pôjde niekde zabaviť, alebo Božiemu hlasu unikne pomocou drog, alkoholu, práce a zábavy. A tých osobných a viditeľných jednoducho vyhodí z domu, môže to byť vlastná matka alebo otec. Človek nakoniec surovo odmietne aj Božieho Syna. Zabije ho v duchu svojím nezáujmom.

Súčasný človek chce byť Bohom namiesto Boha. Byť jeho synom, priateľom alebo dokonca partnerom pokladá za niečo pod svoju úroveň. Čo ho zaujíma, je iba svet - ako jeho vlastníctvo a jeho jediný domov. Život na ňom si zariadi, ako keby Boha nebolo, ako keby nejestvoval nijaký ním zjavený poriadok. On, človek, sám určí, čo je dobré a čo zlé. Zábava a konzum sa mu stávajú náhražkou za stratený raj. Odmieťa pokánie, ktoré by ho priviedlo k prameňu skutočnej blaženosti, ale hľadá možnosť vyžitia v čim ďalej, tým viac a viac prešpekulovanej zábave.

V podstate ide vždy o najzákladnejšiu otázku náboženstva: aký je môj vzťah k Bohu? Akú úlohu hrá v mojom živote? Čo pre mňa znamená? Kto vyhne tejto otázke, podobá sa mužovi, ktorý vyhne otázke manželky, či ju ľúbi. Na túto otázku treba dať odpoveď, lebo ináč urazíme svojho partnera. Neutekajme pred touto otázkou. Ono sa dá celkom kludne chodiť do kostola a žiť stále svoj vlastný život nepodriadený Bohu. Dá sa chodiť do kostola a s Bohom pri tom absolútne nerátať vo svojom živote. Tak to robili aj farizeji. Nechceli prijať Božiu korektúru do svojho života.

Ježiš v dnešnom podobenstve upozorňuje človeka, aby si nemyslel, že môže ostať voči Bohu neutrálny. Niektorí žijú tak, ako keby si povedali: Boh nieje taký malicherný, ako to kážu kňazi. Boh predsa nebude merať naše počínanie podľa metra mravného zákona ako krajčír látku! Upresnime to! Boh možno naozaj nepožaduje nejaké teoretické vyznanie viery, ani hromadenie našich pobožností. Ale hovorí o úrode, ovoci, plodoch, obaračke. O otázke zbožnosti a bezbožnosti rozhodujú práve tieto plody! Boh pripravuje tým, ktorí ho milujú, čo oko nevidelo, ucho nepočulo a čo ľudské srdce nikdy netušilo. Človek si to nemôže nijako zaslúžiť. Preto to bude čistý dar božieho milosrdenstva a lásky. To je úplne isté. Isté je však aj to, že sa to nestane bez pričinenia človeka, bez ovocia dobrých skutkov.

Panna Mária Ružencová

*Počúvaj, Pastier Izraela!
Ty, ktorý vodiš Jozefa ako ovcu,
Ty, ktorý trón máš nad cherubmi,
zjav sa pred Efrajimom,
Benjaminom a Menaššem!*

*Rozpútaj svoju silu
a príď nám na pomoc!
Obnov nás, Hospodine,
a vyjasni svoj obličaj,
aby sme spasenia došli!*

*Ó Hospodine zástupov,
dokiaľ sa budeš hnevať
na modlitby svojich?
Nakrmil si ich chlebom slz
a napojil ich opät' slzami.
Svária sa o nás susedia
a nepriatelja
robia si z nás posmech.
Obnov nás, Hospodine zástupov,
a vyjasni svoj obličaj,
aby sme spasenia došli!*

*Révu si vyňal z Egypta,
do našej zeme zasadil ju
a vyňal si z nej pohanov.
Pôdu si pod révy pripravil,
korene pustila
a plná jej je krajina.
Jej tŕňou boli vrchy zakryté,
jej ratolesti zatienili céder.
Vystrela k moru úponky
a kľičky vyhnala až k veľrieke.
Prečo si pobúral jej ohrady,
takže ju kmášu okoloidúci?
Diviak ju z lesa obžiera
a poľná zver ju spása.*

O veselých darcoch

V kostole vyhlásili zbierku na opravu strechy. Mama sa rozhodla využiť príležitosť a dať dcérke výchovnú lekciu. Cestou na svätú omšu jej rozprávala, aký je Boh dobrý, čo všetko nám dáva a za čo mu máme byť vďační. Vysvetľovala, ako Boh to, čo darujeme, mnohonásobne odmení. Pred chrámom dala dcérke päť euróv bankovku a 50-centovú mincu. „Jednu si môžeš nechať a jednu daj do zvončeka,“ povedala jej. „Výber nechám na teba.“ Po skončení svätej omše bola mama zvedavá, čo dcérka urobila. „Vieš, chcela som dať tých päť eur,“ povedala dievčatko, „ale keď pán farár povedal, že Boh miluje veselých darcov, tak som sa rozhodla dať 50 centov: veď keď si päť eur nechám, určite budem veselšia!“

Detická logika vyvoláva úsmev. Vo svojej jednoduchosti však veľa vypovedá aj o nás, dospelých. Nastavuje nám zrkadlo. Keď čítame evanjelium o vinici, ktorú majiteľ prenajal, a potom odcestoval, zdá sa nepochopiteľné, ako sa nájomníci mohli tak zachovať: nielenže zbili jeho poslov, ale dokonca mu zabili syna. Veď majiteľ vinice žiadal iba časť, podiel z úrody, ktorú by nájomníci inak vôbec nemali! Oni však „zabudli“, schamtiveli a rozhodli sa nechať si všetko pre seba. Pokrútime nad tým hlavou, ale s podobným správaním sa stretáme aj dnes – a to nielen v podnikaní. Príkladom môže byť aj spravovanie nášho času. „Ja už do kostola nechodím, nemám kedy. Nedeľa je jediný deň, keď si môžem oddýchnuť alebo niekam ísť.“ Túto frázu počúvam veľmi, veľmi často. Zo 168 hodín v týždni jednoducho nie je možné venovať Ježišovi v Eucharistii ani jednu.

Mám však aj opačné zážitky. Spolužiak ma pred časom pozval kázať na malú púť k Panne Márii. V lese nad dedinou stojí historická kaplnka. Srdce sa mi tam rozbúchalo dva razy: raz cestou hore, keď sme ľadva stíhali za miništrantmi, a potom keď sme uvideli to miesto: nádherné prostredie, úžasný výhľad, krásne pripravená liturgia. V jednej chvíli som si náhle uvedomil, že tam majú aj elektriku, aj keď kaplnka je ďaleko od dediny a nikde som nevidel káble. „Kedysi sa chlapi dohodli, prišlo ich asi šesťdesiat, vykopali, položili káble a bolo,“ dostal som odpoveď od usmiatej okolostojiacich. Pri pohľade z kopca dolu do dediny mi bolo jasné, že to nebolo také ľahké, ako to skromne opísali. Tí ľudia sa jedným slovom správali celkom inak ako nájomcovia z podobenstva. Ich vďačnosť Bohu, obetavosť pre pútnické miesto a radosť zo stretnutia s Božou Matkou boli pre mňa povzbudením. Venujme dnes chvíľu premýšľaniu nad tým, za čo všetko môžeme byť Bohu vďační. Nebojme sa obetovať mu niečo z darov, ktoré nám dáva: nežiada od nás veľa! A všimnime si, že jeho požehnanie naozaj spočíva na veselých darcoch.

Martin Kramara

Prvé stretnutie s birmovancami: V piatok 10.10. a 18:00 hod. pri sv. omši zahájime birmovnú prípravu.

Stretnutie s rodičmi prvoprijímajúcich detí: Bude v nedeľu 12.10. po druhej sv. omši.

Zasadenie biskupskej synody: Od dnešnej nedele do 19. októbra bude v Ríme prebiehať mimoriadne zasadanie biskupskej synody o rodine.

Modlime sa za rodiny a svetlo Ducha Svätého, pre otcov biskupov.

Pútnik Svätovojeťský 2015

Kalendár „Pútnik Svätovojeťský“ na rok 2015 a členskú podielovú knihu, si môžu členovia Spolku Svätého Vojtecha vyzdvihnúť vždy po sv. omši v sakristii. Členský poplatok je 5 €

Sväté omše v 27. týždni cezročného obdobia - (A)

6.X. pondelok

18:00 Za Ľ Štefana a Magdalénu Krchnákových a deti

7.X. utorok

18:00 Za Ľ Antona Vavrínčika a rodičov

8.X. streda

18:00 Za Ľ Darinu Gašparovičovú a rodičov

9.X. štvrtok

18:00 Za Ľ Jozefa a Dušana Lofaiových, Martina Kapiora a Mariána Lepáčka

10.X. piatok

18:00 Za Ľ Sidóniu Krajčovičovú

11.X. sobota

08:00 Na úmysel otca arcibiskupa

Upratovanie kostola č.d. 52 - 75

12.X. 28. nedeľa v cezročnom období

08:00 Za Ľ Emanuela a Viktóriu Vrabľových

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová Z., Kordošová A.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

6.X. pondelok	Sv. Bruno, kňaz
7.X. utorok	Ružencová Panna Mária
8.X. streda	Sv. Pelágia, panna a mučenica
9.X. štvrtok	Sv. Dionýz, biskup a spol.mučeníci
10.X. piatok	Sv. František Borgiáš, kňaz
11.X. sobota	Sv. Ján XXIII., pápež

Aseratívne správanie

Nie je asertivita, dnes taká populárna v psychoterapii, výzvou správať sa len podľa svojej vôle a nepočítať s potrebami a názorom druhých osôb? Nepodporuje asertívne správanie egoizmus?

V posledných rokoch sa objavilo veľa publikácií na tému asertívneho správania. Môžeme dokonca povedať, že je moderné uvažovať na túto tému. Zdá sa, že je to určitá reakcia na v minulosti zdôrazňovaný postoj závislosti a poslušnosti voči autorite a nie vždy dobre chápanej pokory voči druhým. Poslušnosť a podrobenie sa boli v minulosti spojené s vtedajším modelom rodiny, spoločnosti a so všeobecne uznávaným typom náboženského správania. Postoj mladších voči starším, podriadených voči predstaveným, detí voči rodičom bol nezriedka poznamenaný nesmelosťou, obavou o seba alebo aj strachom pred autoritou. S meniacim sa modelom spoločenského, rodinného a náboženského správania sa mení aj samotný pojem autority a poslušnosti. V minulosti bola rodičovská moc spojená so silnou autoritou, ktorá si vyžadovala úplnú podriadenosť a poslušnosť. Prílišná autorita či priam istá autoritatívnosť otcov spôsobovala veľký odstup od detí.

Populárnosť asertívneho správania sa zdá byť istou reakciou na minulosť. Hovoriť „nie“ sa stalo skutočne módnym. Keď vezmeme do úvahy meniaci sa spoločenský, rodinný a náboženský život, netreba sa tomu diviť. Tento jav však nemožno hodnotiť len negatívne. Hoci vedie k tomu, že všetky autority (v rodine, v škole, v Cirkvi, v politike, v zamestnaní) stavia do náročnejšej úlohy, zároveň im dáva šancu nadviazať autentickejšie vzťahy - vyznačujúce sa úprimnosťou, otvorenosťou a duchom pravdy. Je to pozitívna stránka dnešnej módy asertívneho správania.

V posledných desaťročiach došlo aj k zmene v pohľade na prítomnosť Cirkvi vo svete a v chápaní poslušnosti a spravovania moci v Cirkvi. „Koncil,“ čítame v pastorálnej konštitúcii o Cirkvi v súčasnom svete, „svedok a tlmočník viery všetkého Kristom zhromaždeného ľudu Božieho, nemôže podať výrečnejší dôkaz spolupatričnosti, úcty a lásky k celej ľudskej rodine, ku ktorej prislúcha, ako keď s ňou nadviaže dialóg o týchto rozličných problémoch.“ Koncil vyzýva tiež predstavených v Cirkvi, aby spravovali svoju moc otcovským spôsobom, s odvolaním sa na osobnú slobodu podriadených a v duchu dialógu.

V mnohých situáciách hovoriť „nie“, a to dokonca voči autorite, s ktorou máme do činenia, je priamo nutnosťou. Ide konkrétne o situácie, v ktorých bývame manipulovaní, využívaní či nejakým iným spôsobom sa nám ubližuje. Človek nikdy nie je pánom druhého človeka, ani vtedy, keď má nad ním úradnú moc; hoci by to bol náboženský úrad. Je len jeho bratom: mladším alebo starším, slabším alebo silnejším, bohatším alebo chudobnejším. Vedomie vlastnej dôstojnosti je potrebné každému. Keď niekto využíva akúkoľvek prevahu (emocionálnu, materiálnu, spoločenskú, náboženskú, politickú) pre svoje nečisté zámyery, asertívnosť voči jeho správaniu je vyjadrením odvahy a je veľkou čnosťou. Spája sa totiž s obranou vlastnej dôstojnosti.

Netreba sa diviť ani tomu, že v psychoterapii sa často zdôrazňuje asertívne správanie. Mnohé emocionálne problémy ľudí, ktorým bolo ublížené, totiž vyplývajú zo

skutočnosti, že dlhé roky - najmä v detstve a mladosti - boli rôznym spôsobom využívaní a podliehali manipulácii zo strany iných osôb, najmä najbližších. Ľudia zranení týmto spôsobom často nedokážu hovoriť „nie“ v situáciách, v ktorých naďalej bývajú manipulovaní a využívaní. Potrebujú neraz dlhý čas, aby sa dokázali naučiť hodnotiť svoju situáciu a hovoriť „nie“ tam, kde sa to zdá priam nevyhnutné.

Aseratívnosť nemôže však byť len ustavičná a jednostranná obrana seba samého, svojich osobných záujmov alebo záujmov skupiny, ktorú reprezentujem. Ak niekto všetkým okolo seba hovorí „nie“, môže to svedčiť o istej precitlivenosti na vlastnú slobodu. Zrelo chápaná asertívnosť vôbec neznamená klásť požiadavky druhým bez úcty k ich právam. Nielen deti majú právo dostať od otca a matky všetko, čo potrebujú pre normálny vývoj. Aj rodičia majú právo na to, aby dostali od dieťaťa pochopenie, podporu a pomoc, samozrejme, s ohľadom na jeho vek a možnosti. Aseratívne správanie nemôže viesť k egoistickému bráneniu vlastných záujmov a uzatváraniu sa voči druhým. Dobre chápaná asertivita vyžaduje nielen zohľadnenie vlastných potrieb a túžob, ale aj potrieb a túžob iných osôb.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Formácia

376 „Prostredie má taký veľký vplyv,“ povedal si mi. Musel som súhlasiť: nepochybne. Práve preto sa musíte formovať tak, aby ste prirodzene viedli svoje okolie a udávali tak „váš tón“ spoločnosti, v ktorej žijete. A potom, keď pochopíš tohto ducha, som si istý, že mi s úžasom Ježišových učeníkov nad prvými zázrakmi, ktoré konali v Kristovom mene, povieš: „Aký veľký vplyv máme na svoje okolie!“

377 Ako získam „našu formáciu“ a ako si zachovám „nášho ducha“? - Tak, že budeš plniť konkrétne normy, ktoré ti dal a vysvetlil tvoj duchovný radca a ktoré ťa naučil milovať; zostaň im verný a budeš apoštolom.

378 Nebuď pesimista. - Nevieš, že všetko, čo sa deje alebo sa môže diať, je pre dobro? Tvoj optimizmus bude potom logickým dôsledkom tvojej viery.

379 Prírodnosť. - Nech váš život kresťanských mužov a kresťanských žien - vaša soľ a vaše svetlo - plynie prirodzene, bez výstrelkov a pochabostí: vždy so sebou noste nášho ducha prostoty.

380 „Nebude moje prirodzené správanie v spohanštenom alebo pohanskom prostredí, na ktoré v živote narážam, robiť dojem vyumelkovanosti?“ - pýtaš sa ma. - Odpovedám ti: „Bezpochyby tvoj život narazí na ten ich; no tento kontrast, ktorý je vlastne o tom, že potvrdzuješ svoju vieru skutkami, je práve tou prírodnosťou, ktorú od teba vyžadujem.“

381 Netráp sa, keď ti vyčítajú, že máš prísneho ducha. Čo chceš? Krehký nástroj, ktorý sa rozpadne na kúsky, len čo ho niekto uchopí?

Josemaria Escrivá „Cesta“

Víťazom súťaže

„Najlepšie dieťa roka“ bol chlapec, ktorý býval neďaleko istého osemdesiatročného pána, čo nedávno ovdovel.

Keď chlapec videl starčeka sedieť v záhrade a plakať, preliezol cez plot, vyliezol mužovi na kolená a hodnú chvíľu s ním takto sedel.

Len čo sa vrátil domov, mama sa ho pýtala, čo povedal tomu úbohému starčekovi.

„Nič,“ odvetilo dieťa. „Prišiel o svoju ženu a bolelo ho to. Tak som si len sadol k nemu a pomáhal som mu plakať.“

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

Rok nad evanjeliom

Je dokonané...

„Keď Ježiš okúsil ocot, povedal: Je dokonané.“ (Jn 19, 30)

Tieto Ježišove slová sú priam nabité významom. V prvom rade vyjadrujú jeho koniec. Ježišov život sa zavŕšil. Jeho pozemský život je surovo pretrhnutý. Ten, ktorý rozsieval okolo seba toľko dobra, ktorý vykonal toľko dobrotivých zázračných činov, keby bol žil dlhšie, mohol rozmnožovať dobrodenia pre ďalšie tisíce a tisíce ľudí. Niektori by mohli ľutovať, že Ježišova smrť pretrhla takúto mimoriadne požehnanú činnosť na tejto zemi.

Po dvoch rokoch a niekoľkých mesiacoch verejného pôsobenia Ježiš zomiera vo svojich tridsiatich troch rokoch ako mladý zrelý muž, ktorý mal pred sebou budúcnosť. A predsa zomierajúci Ježiš hovorí: „Je dokonané.“ Dáva nám najavo, že jeho smrť nie je predčasná ani náhodná. Na Golgote sa jeho život plne završuje. Splnil všetko, čo bolo jeho poslaním. Jeho smrť nie je pretrhnutie, lež naplnenie jeho života.

Život a dejiny nás naučili rozlišovať medzi zdaním a skutočnosťou. Životy niektorých ľudí sa nám zdali predčasne skončené. Pred sľubnou mladosťou, ktorá je náhle pretrhnutá smrťou, stojíme zdesení a smutní. To, čo sa zdá ľuďom smutnou udalosťou, môže však zodpovedať skrytým Božím zámerom.

Kto nasleduje Krista v živote i v predčasnej smrti, ten nežil chudobným životom, ani nebol o nič ukrátený. Boh priviedol jeho život k vrcholu prv ako život iných a dal mu v kratšom čase dosiahnuť všetko, čo sa od neho čakalo. Cirkev bude mať vždy synov a dcéry, ktorých pozemský život sa ukončí v pomerne mladom veku. Prvý z nich bude diakon Štefan. Po ňom prídu ďalší. Sv. Konštantín-Cyril zomrie ako štyridsaťročný, sv. Tomáš nedosiahne päťdesiatku, sv. František Xaverský bude mať štyridsaťtri rokov, Stanislav a Terezka oveľa menej. A predsa Cirkev bude o každom z nich hovoriť slovami Písma: „Stal sa dokonalejším v krátkom čase a takto dosiahol plného veku“ (Múd 4,13).

Keď Ježiš hovorí: „Je dokonané,“ dáva najavo, že celkom splnil vôľu Otca. Vždy hovoril, že Otcova vôľa mu je nadovšetko. Jeho ideálom nebola nezávislosť, ale ochota a láska k Otcovi. Nebolo to vždy ľahké. A v utrpení posledných hodín to bolo neslýchane ťažké. Ale Ježiš vytrval. Teraz sa blíži smrť. Tá bude najbolestnejším dôkazom jeho oddanosti a vernosti. Ale bude to oddanosť dokonalá, dokonalá láskou. Preto Ježiš môže povedať: „Je dokonané.“

Toto veľké záverečné slovo je však zároveň dôkazom, že Ježiš mal rád aj ľudí až po samý koniec. Ak táto chvíľa završuje dokonalé dielo, dokonalú oddanosť Otcovi, vyjadruje aj dokonalú lásku k ľuďom. Ježiš nemohol vydať väčšie a presvedčivejšie svedectvo svojej lásky, ako keď sa dal pribiť na kríž. Nemohol milovať presvedčivejšie. Jeho obeta kríža, jeho smrť „za všetkých na odpustenie hriechov“ — to je najkrajnejšia hranica, ktorú dovoľujú ľudské sily. „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov, povedal Ježiš. A sám naplnil tieto slová. Viac dať nemohol. Je na vrchole. Jeho láska je završená úplne a zostane taká naveky.

Do tvojich rúk...

„Ježiš zvolal mocným hlasom: ‚Otcе, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.‘ Po tých slovách vydýchol. (Lk 23, 46)

V poslednom Ježišovom výkriku na kríži zaznelo posledný raz meno Otca. Podľa evanjelia sa Ježiš v priebehu utrpenia trikrát obracal s prosbou na Otca. Prvý raz v Getsemani, kde prosil o odňatie kalicha, ale prijal Otcovu vôľu. Druhý raz na kríži, keď prosil o odpustenie pre nepriateľov, a tretí raz na konci, keď skonával a vkladal všetko do Otcových rúk. Boli to tri významné chvíle a tri významné Ježišove postoje - prijatie utrpenia, prejav lásky a úplná odovzdanosť v smrti.

Ježiš nezomiera v zúfalstve ani z donútenia. Prijíma smrť a obetuje ju. Premáha všetku jej úzkosť hlbokou dôverou. Celú svoju oddanosť vyjadruje tým, že sa vkladá do Otcových rúk.

Doteraz v celom svojom živote daroval Ježiš Otcovi svoje myšlienky, plány, záujmy, slová, vôľu, sily, činy. Teraz mu dáva svojho ducha - podstatu a žriedlo všetkých svojich myšlienok, slov, činov a vôľe. Dáva všetko. Vkladaním svojho ducha do Otcových rúk teda Ježiš zahrnuje celý svoj život, celé svoje poslanie, celú svoju lásku.

Ježišova smrť je vrchol. Toto zavŕšenie sa pečatí tým, že Otec prijme do svojich rúk celý Ježišov život, prijme jeho telo a ducha, prijme ho ako Božieho Syna a Syna človeka, ako svojho Syna. Tento prijatý dar Otec vo svojich rukách premenní - oslávi Ježiša a naplní ho novým životom vzkriesenia.

Ježiš to vedel. Preto mohol povedať dobrému lotrovi:

„Dnes budeš so mnou v raji.“ Vedel, že nevstupuje do tmy, ale že v Otcových rukách nájde nový život Božej večnosti a slávy. Vedel, že aj ako človek nájde u Otca slávu, ktorú ako Boží Syn mal u neho „skôr, ako bol svet (Jn 17, 5). Ježiš vo chvíli smrti, vo chvíli zavŕšenia svojho života lásky, je už celý naplnený nezmernou Božou slávou. Nám to ukáže až na tretí deň. Ale dobrému lotrovi to sľúbil ešte na Veľký piatok, v deň svojej smrti, keď mu povedal: „Dnes budeš...“

Posledný Ježišov výkrik na kríži je výkrik istoty, že svojou obetou prenikne do slávy vzkriesenia.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku